

SUSAN
WIGGS
*Maanlicht
over het meer*

Vertaling Ingrid Zweedijk

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2015 Susan Wiggs
Oorspronkelijke titel: *Starlight on Willow Lake*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Ingrid Zweedijk
Omslagontwerp: zero-media.net, München
Omslagbeeld: © Alamy MAG1FE / Sergey Borisov; FinePic®
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0836 3
ISBN 978 94 025 6234 1 (e-book)
NUR 302
Eerste druk juni 2021

Originele uitgave verschenen bij MIRA® Books, Toronto, Canada.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Deel 1

'Het hoogste van alle zichtbare dingen
is de hemel van de vaste sterren.'

– Nicolaus Copernicus

Hoofdstuk 1

Mason Bellamy tuurde naar de bergwand die zijn vader fataal was geworden. De naam van de berg klonk bedrieglijk ongevaarlijk: Cloud Piercer. Het warme middaglicht van de Nieuw-Zeelandse winter legde een betoverende gloed over het moment. Besneeuwde berghellingen schitterden in het onvoorstelbare roze en violet van een zeldzame edelsteen. De oogverblindende achtergrond van de Southern Alps bood een panorama van rotsige pieken, dooraderd met graniet en gletsjerijs, tegen zo'n heldere hemel dat het pijn deed aan de ogen.

De stakerige, witte constructie van een zendmast, waarvan de schotels signalen vanuit de ruimte opvingen, verrees van een nabijgelegen bergtop. De enige andere verstoringen van het natuurschoon bevonden zich boven aan de helling – een zwart-geel hek met het opschrift UITSLUITEND VOOR GEVORDERDEN en een ronde wijzerplaat die aangaf dat het lawinegevaar gemiddeld was.

Mason vroeg zich af of er elke dag iemand helemaal hier naar boven kwam om de naald van de schijf te verplaatsen. Misschien had zijn vader zich vorig jaar hetzelfde afgevraagd. Misschien was het de laatste gedachte geweest die door zijn hoofd was gegaan voordat hij was bedolven onder tweehonderdduizend kubieke meter sneeuw.

Volgens getuigen uit het plaatsje aan de voet van de berg was het een lawine van droge sneeuw geweest met een stuifwolk die zichtbaar was voor elke inwoner van Hillside Township die toevallig omhoog had gekeken. In het ongevalsrapport stond dat er een vertraging was geweest voordat het geluid kwam. Daarna had iedereen in de wijde omtrek de oorverdovende knal gehoord.

De Maori in deze streek kenden vele legendes over deze berg. De oorspronkelijke bevolking respecteerde zowel zijn ongenaakbare

schoonheid als zijn dodelijke karakter in hun mythen, die bol stonden van waarschuwend verhalende verhalen over mensen die waren verzwolgen om de goden gunstig te stemmen. Al generaties lang vormde de duizelingwekkend steile rotswand, met zijn deken van eeuwige sneeuw, een uitdaging voor de meest avontuurlijke skiërs ter wereld. De schitterende noordwand was Trevor Bellamy's favoriete afdaling geweest. Het was tevens zijn laatste afdaling geweest.

Trevor's laatste wens, nauwkeurig omschreven in zijn testament, had Mason naar de andere kant van de wereld gebracht, midden in de winter op het zuidelijk halfrond. Momenteel had hij het allesbehalve koud. Hij ritste zijn jack open, want hij zweette zich een ongeluk van de klim naar de top. Deze afdaling was alleen te bereiken voor degenen die bereid waren zich per helikopter op een landingsplek op drieduizend meter te laten afzetten en dan nog een paar honderd meter omhoog te klimmen op ski's met stijgvellen. Hij klikte zijn ski's los en trok de klittenbandachtige vellen van de onderkant, die hij netjes opgerold in zijn rugzak stopte. Daarna bestudeerde hij de bergwand nogmaals en voelde de adrenaline stromen. Als het om skiën op gevaarlijke locaties ging, gold: zo vader, zo zoon.

Een ritmisch glijdend geluid trok Mason's aandacht. Hij keek achterom naar het pad dat hij net had beklommen en zwaaide met zijn skistok. 'Hierzo!'

Adam Bellamy kwam over de top van het pad, zijn ogen afschermend tegen het middaglicht. 'Je zei dat je me zou lossen, en het is je gelukt ook!' riep hij. Zijn stem echode over het lege, bevroren terrein.

Mason grijnsde naar zijn jongere broer. 'Ik ben een man van mijn woord. Maar kijk dan. Je zweet niet eens.'

'Conditietraining. We moeten voor het werk elke drie maanden een conditietest afleggen.' Adam was brandweerman – hij was erop gebouwd om een uitrusting van dertig kilo steile trappen op te sjouwen.

‘Petje af. Mijn enige conditietraining bestaat uit rennen voor de metro.’

‘Het ruige leven van een financieel expert,’ zei Adam. ‘Wacht even, dan pak ik mijn miniviooltje erbij.’

‘Hoor je mij klagen?’ Mason zette zijn skibril af om er wat anti-condens in te doen. ‘Zit Ivy vlak achter je? Of is ons zusje gestopt om een team berggidsen in te huren om haar omhoog te dragen zodat ze niet op ski’s tegen de berg op hoeft te zwoegen?’

‘Ze zit er dicht genoeg achter om je te kunnen horen,’ zei Ivy, die boven op de bergkam verscheen. ‘En staken de gidsen niet?’ Ze droeg een knalturquoise jack en een witte skibroek, een Gucci-zonnebril en witte leren handschoenen. Haar blonde haar waaide wild op van onder haar helm.

In Masons hoofd flitste het beeld op van hun moeder. Ivy leek sprekend op haar. Er be kroop hem een schuldgevoel bij de gedachte aan Alice Bellamy. Haar laatste skiafdaling was ook hier van deze bergwand geweest. Maar in tegenstelling tot Trevor had zij het overleefd. Alhoewel sommige mensen zouden zeggen dat wat haar was overkomen erger was dan doodgaan.

Ivy ploeterde op haar ski’s naar haar broers toe. ‘Luister allebei eventjes goed. Ik wil hierbij officieel verklaren dat wanneer ik dit aardse tranendal verlaat, ik niet van mijn volwassen kinderen eis dat ze hun leven riskeren om mijn as te verstrooien. Die van mij mogen jullie gewoon achterlaten op de juweliersafdeling van Neiman Marcus. Dat vind ik prima.’

‘Zorg dat je die wens schriftelijk vastlegt,’ zei Mason.

‘Wie zegt dat ik dat niet allang heb gedaan?’ Ze gebaarde naar Adam. ‘Help me even die vellen eraf te krijgen.’ Om de beurt plantte ze haar ski’s rechtop in de sneeuw.

Routineus trok Adam de stijgvellen van de onderkant van haar ski’s, verwijderde daarna die van hemzelf en propte ze in zijn rugzak. ‘Het is kneitersteil, precies zoals pa het altijd beschreef.’

‘Knijp je ’m?’ vroeg Ivy, de riem van haar helm vastmakend.

‘Heb je ooit meegemaakt dat ik terugdeinsde voor een afdaling?’ vroeg Adam. ‘Ik ga het wel rustig aan doen. Geen idiote capriolen.’

Alle drie stonden ze te kijken naar de prachtige helling, nu een toonbeeld van sereniteit in de namiddagzon. Het was de eerste keer dat ze op deze plek waren. Als gezin hadden ze op vele plekken met zijn allen geschied, maar niet hier. Deze berg was het exclusieve domein van hun vader en moeder geweest.

Ze stonden in volgorde van leeftijd. Mason, de oudste, was degene die hun vader het best kende. Adam, drie jaar jonger, had de hechtste band met Trevor gehad. Ivy, nog in de twintig, was de typische benjamin van de familie – gekoesterd, beschermd, ogenschijnlijk frêle, maar met een leeuwinnenhart. Ze had hun vader om de vinger gewonden zoals alleen een dochter dat kan.

Mason vroeg zich af of zijn broer en zus ooit de dingen over hun vader te weten zouden komen die hij wist. En zo ja, zouden ze dan anders over hem gaan denken?

Ze stonden bij elkaar, en hun zwijgen was even veelzeggend als duizend woorden.

‘Het is ongelooflijk,’ zei Ivy na een lange stilte. ‘Op de foto’s kwam het niet goed tot zijn recht. Misschien was papa’s laatste wens toch niet zo krankjorum. Dit zou best eens de mooiste berg ter wereld kunnen zijn, en ik krijg de kans hem te zien met mijn twee favoriete mannen.’ Toen zuchtte ze. ‘Kon mama er maar bij zijn.’

‘Ik ga het hele gebeuren filmen,’ zei Adam. ‘Dan kunnen we het volgende week met zijn allen kijken wanneer we terug zijn in Avalon.’

Een jaar na het ongeluk probeerde hun moeder te wennen aan een nieuw leven op een nieuwe plek – een klein Catskills-plaatsje op de oever van Willow Lake. Mason was er vrij zeker van dat het niet het leven was wat Alice Bellamy voor zichzelf voor ogen had gehad.

‘Heb je hem bij je?’ vroeg Adam.

Mason gaf een klap tegen zijn voorhoofd. ‘Shit, vergeten. Weet je wat, wachten jullie hier even, dan ski ik naar het dal, haal de as op, pak de heli naar het afzetzpunt en doe de klim nog een keertje over.’

‘Grapjas,’ zei Adam.

‘Natuurlijk heb ik hem bij me.’ Hij schudde zijn rugzak af, begon erin te graven en haalde er een in een marineblauwe bandana gewikkeld voorwerp uit. Hij vouwde de bandana open en gaf die aan Adam.

‘Een stenen bierkroes?’ vroeg Ivy.

‘Het was het enige wat ik kon vinden,’ zei Mason. De kroes was zo kitscherig als maar kon, een souvenir van een corpsfeest uit zijn studietijd. Hij was beschilderd met een tafereel met een lachende Falstaff en had een tinnen deksel met scharnier. ‘Die urn waar ze hem in afleverden, was gigantisch. Die paste met geen mogelijkheid in mijn bagage.’

Hij vertelde zijn broer en zus niet dat ruim de helft van de as op de vloer van zijn appartement in Manhattan was beland. Trevor Bellamy overhevelen van de urn naar de bierkroes was lastiger gebleken dan hij had gedacht. Lichtelijk flippend bij het idee dat zijn vader zich tussen zijn tapijtvezels bevond, had hij de gemorste asresten opgeruimd, ineenkrimpend bij het geluid van de grotere deeltjes die in de stofzuigerzak werden gezogen. Vervolgens vond hij het niet kunnen om de zak in de stortkoker te legen, dus was hij het balkon op gestapt en had de asresten uitgestrooid over de Avenue of the Americas. Er stond die dag een briesje, en de altijd en eeuwig zanikende buurvrouw in de torenflat had haar hoofd naar buiten gestoken, met haar vuist geschud en gedreigd de conciërge te bellen om de overtreding te melden. De asresten waren grotendeels terug gewaaid naar het balkon, waardoor hij uiteindelijk had moeten wachten tot de wind was gaan liggen; daarna had hij het balkon met een bezem schoongeveegd.

Dus slechts de helft van Trevor Bellamy was in de bierkroes beland. Dat was toepasselijk, vond Mason. Bij leven was hun vader er ook maar de helft van de tijd geweest.

‘Ik vind het wel wat hebben,’ zei Adam. ‘Pa lustte wel een biertje.’

Mason hield de kroes omhoog, het silhouet scherp afgetekend tegen de intens blauw kleurende lucht.

‘*Ein prosit,*’ zei Adam.

‘*Salut,*’ zei Mason in het Frans, de taal die hun vader vloeiend had gesproken.

‘*Cin cin.*’ Ivy, de artistiekekeling van de familie, had een voorkeur voor Italiaans.

‘*Take your protein pills and put your helmet on,*’ citeerde Mason het nummer van David Bowie. ‘Zullen we dan maar?’

Ivy zette haar zonnebril op. ‘Mama is zo’n skifanaat. Het is zo treurig dat ze nooit meer zal kunnen skiën.’

‘Ik film het, zodat ze het kan zien.’ Met zijn tanden trok Adam een handschoen uit en zette de op zijn helm bevestigde GoPro-camera aan.

‘Moeten we eerst nog wat zeggen?’ vroeg Ivy.

‘Als ik nee zeg, trek je je daar dan iets van aan?’ Mason trok de ducttape van het deksel van de bierkroes.

Ivy stak haar tong naar hem uit, voor eventjes overschakelend naar de rol van pesterig zusje. Daarna keek ze op naar Adam en sprak in de camera. ‘Hé, mam. We zeiden net tegen elkaar dat we wilden dat je hier bij ons kon zijn om afscheid te nemen van papa. We staan nu alle drie op de top van de Cloud Piercer, precies zoals hij het wilde. Het heeft iets onwerkelijks, hier in de winter te belanden terwijl bij jou, aan Willow Lake, de zomer net begint. Het voelt een beetje alsof... ik weet niet... alsof we zijn losgezongen.’ Haar stem haperde van ontroering. ‘Maar goed, hier sta ik dan met mijn twee grote broers. Pap vond het altijd enig als we met zijn drieën aan het skiën waren en lol hadden.’

Adam bewoog zijn hoofd om de camera het majestueuze landschap om hen heen te laten vastleggen. De steile toppen van de Southern Alps, die over de gehele lengte van Nieuw-Zeelands Zuidereiland liepen, staken scherp af tegen de hemel.

Mason vroeg zich af hoe het was geweest op de dag dat zijn ouders op deze berg hadden geskied, hun laatste afdaling samen. Was de lucht zo blauw geweest dat het pijn deed aan je ogen? Had de snijdende kou in hun longen gebeten? Was de stilte net zo intens geweest? Had iets erop gewezen dat de hele bergwand op het punt stond hen te bedelven?

‘Zijn we zover?’ vroeg hij.

Adam en Ivy knikten. Hij nam het gezicht van zijn zus op, nu ontroerd door het verdriet om het gemis van haar vader. Ze had een bijzondere band met hem gehad en had het heel moeilijk gehad met zijn dood – misschien nog wel moeilijker dan hun moeder.

‘Wie gaat voorop?’ vroeg Adam.

‘Dat kan ik beter niet doen,’ zei Mason. ‘Jullie, eh... willen niet in het stuifspoor zitten, als je begrijpt wat ik bedoel.’ Hij gebaarde met de bierkroes.

‘O, juist,’ zei Ivy. ‘Ga jij dan maar als laatste.’

Adam draaide de camera, zodat die omhoog gericht stond. ‘Laten we een voor een gaan, oké? Zodat we niet nog een lawine veroorzaken.’

Het was een vaste veiligheidsprocedure in lawinegebied dat er maar één persoon tegelijk de berg af ging. Mason vroeg zich af of zijn vader de voorzorgsmaatregel in acht had genomen. Of zijn vader die regel had overtreden. Hij betwijfelde of hij zijn moeder naar een dergelijk detail kon vragen. Wat er een jaar geleden op deze berg was gebeurd, kon niet meer teruggedraaid worden.

Ivy zette haar zonnebril af, boog naar voren en drukte een kus op de bierkroes. ‘Dag, pap. Vlieg het eeuwige leven tegemoet, oké? Maar vergeet niet hoeveel er van je werd gehouden hier op aarde. Ik

draag je voor altijd mee in mijn hart.’ Ze begon te huilen. ‘Ik dacht dat ik al mijn tranen wel vergoten had, maar kennelijk toch niet. Ik zal altijd een traan om je blijven laten, pap.’

Adam stak zijn gehandschoende vingers op voor de camera. ‘Yo, pa. Je was een topper. Meer had ik me niet kunnen wensen. Behalve meer tijd met jou. Later, man.’

Alle drie hadden ze een andere Trevor Bellamy gekend. Mason zou wel willen dat de vader die hij had gekend, degene was die Ivy’s liefde en loyaliteit of Adams heldenverering had gewekt. Hij kende echter een andere kant van hun vader, maar hij zou de herinneringen van zijn broer en zus nooit bezoedelen.

Adam gleed door het waarschuwingshek en begon aan de afdaling, met draaiende camera.

Ivy wachtte even, voordat ze op veilige afstand achter hem aan ging. Dankzij Adam, de bedachtzame van de drie, waren ze allemaal uitgerust met lawinepiepers en airbags, die zichzelf automatisch opbliezen in het geval van een sneeuwverschuiving.

Hun moeder had er een gedragen op de dag van het ongeluk. Hun vader niet.

Adam skiede soepel en beheerst naar beneden, bedwong de steile helling moeiteloos en trok een S-vormig spoor in de ongerepte poedersneeuw. Ivy zwierde achter hem aan, maakte van zijn S-bochten een dubbele spiraal.

Een heel licht briesje wervelde door de ijzige lucht. Mason vond dat hij te hard tegen die rottige berg op had geploeterd om de veilige route naar beneden te nemen. Altijd al de meest roekeloze van de drie, besloot hij om de afdaling te nemen zoals zijn vader waarschijnlijk had gedaan, met ware doodsverachting.

‘Daar gaat-ie,’ zei hij tegen het luchtledige, en duwde met zijn duim het deksel van de bierkroes open. De koude lucht moest het aardewerk verzwakt hebben, want er brak een scherf af, die door zijn handschoen in zijn duim sneed. Au. Hij negeerde de snee en

concentreerde zich op de taak die hem te doen stond. Was er iets wezenlijks van hun vader achtergebleven? Zat Trevor Bellamy's geest op een of andere manier gevangen in de onaanzienlijk ogende asresten, wachtend om te worden vrijgelaten op de berghelling?

Hij had het leven geleefd. Had een erfenis aan geheimen nagelaten. Hij had zijn vrijheid met de hoogste prijs moeten bekopen, waardoor de last op de schouders van iemand anders drukte – die van Mason.

'Goeie reis, pa,' zei hij. Met zijn skistokken in de ene en de bierkroes in de andere hand, stak hij zijn arm omhoog en stortte zich van de steile helling af, in een gecontroleerde vrije val. Heel eventjes hoorde hij zijn vaders stem: Zoek de angst op, jongen. Daaruit haal je de kracht. De woorden echoden uit een ver verleden, toen alles nog eenvoudig was, toen zijn vader nog simpelweg pa was, die hem de berg af coachte en het uitbrulde van vreugde wanneer Mason een steile piste bedwong. Dat was waarschijnlijk waarom Mason verslaafd was aan de adrenalinekick van sporten waarbij je voortdurend op het randje balanceerde tussen panische angst en triomf.

De as vormde een stofwolk in zijn kielzog, die opsteeg in een opwaartse wind en zich verspreidde over de wand van Trevors geliefde, fatale berg.

De dingen waar we het meest van houden, kunnen onze dood worden. Dat gezegde had hij ergens gehoord. Of hij had het zojuist verzonnen.

Hoe sneller hij ging, hoe minder hij werd gehinderd door iets onbenulligs als een gedachte. Dat was het mooie van skiën op gevaarlijke locaties. Vervuld van de kick van de afdaling was hij zich er slechts vaag van bewust dat Adam de camera op hem richtte. Hij kon het niet laten zich uit te sloven door een spoor te trekken in de verse laag ongerepte poedersneeuw, als een slang die van de berg af kronkelde. Zodra hij een steile granieten rotspunt in het oog kreeg, waarvan de overhangende sneeuwrand perfect gevormd was voor

een sprong, racete hij eropaf. Zoek de angst op, jongen. Hij stuurde zijn ski's recht op de rots af en lanceerde zichzelf van de rand. Een aantal seconden vloog hij door de lucht, met de wind wapperend door zijn jack, waardoor hij een ogenblik lang in een menselijke vlieger veranderde. De steile landingsplek doemde met adembenevende snelheid onder hem op. Hij wankelde bij het neerkomen, maar ging niet onderuit en wist de landing te voltooien met de kroes nog steeds boven zijn hoofd.

Hij stootte een kort lachje uit. Wat zeg je daarvan, pa? Hoe deed ik het? In zekere zin had zijn hele leven in het teken gestaan van presteren voor zijn vader – bij het sporten, op school en in zaken. Hij was zijn toeschouwer kwijtgeraakt, en het was een bevrijding van jewelste. Dus waarom besloeg zijn skibril dan door tranen? Toen de helling afvlakte en zijn snelheid vanzelf afnam, zag hij dat Ivy wild met haar armen stond te zwaaien.

Wat nou weer?

Hij stoof naar hen toe en zag dat Adam zijn mobiel tevoorschijn had gehaald.

‘Wat is er?’ vroeg hij. ‘Was mijn fabelachtige afdaling niet goed genoeg? Of zijn jullie er al een tweet over aan het posten?’

Ondanks de koude lucht was Ivy's gezicht bleek. ‘Het is mama.’

‘Aan de telefoon? Doe haar de groeten van me.’

‘Nee, druiloor, er is haar iets overkomen.’